

[Miljøministeren]

plante- og dyreliv og badevand af god hygiejnisk og æstetisk kvalitet«.

Denne formulering indebærer bl. a., at det vil være muligt at gribe ind over for udledninger, såfremt der kan påvises en generel stigning af fiskesygdomme i området, forårsaget af disse udledninger. Denne formulering indeholder altså det fornødne styringsinstrument, såfremt der med rimelig sandsynlighed kan påvises en sådan sammenhæng. Denne sammenhæng er ikke påvist i dag, men i besvarelsen af spørgsmål nr. 341 er der redegjort for, hvilken indsats der gøres for at skaffe den fornødne belysning af sagen.

Fastlæggelsen af et område med »lempet målsætning« tager udgangspunkt i det faktum, at en hvilken som helst spildevandsudledning uanset forudgående rensning forårsager en påvirkning i et eller andet nærområde omkring udledningsstedet. Jo bedre der renses, eller jo mere udledningen begrænses på anden vis, desto snævrere vil den påvirkede zone være. Arealfastlæggelsen bliver således et styringsinstrument, der definerer grænser for udledningen og stiller krav til rensningen af spildevand.

Da fisk i deres færden ikke kan forventes at overholde amtskommunens fastlæggelse af de områder, inden for hvilke den lempede målsætning skal gælde, er problematikken om fiskesygdomme som før nævnt knyttet til den generelle målsætning. Denne problematik giver således ingen grund til, at amtsrådet ikke allerede nu kan foretage afgrænsning af det område, inden for hvilket der arbejdes med en lempet målsætning.«

Spm. nr. 210

Til miljøministeren (6/11 81) af:

Waldorff (VS):

»Er det på nogen måde ministerens hensigt at tillade konservering af fødevarer ved radioaktiv bestråling?«

Begrundelse

Dagbladet Politiken har den 5. november 1981 en lille opsats om udsigterne til, at man vil tillade radioaktiv bestråling af madvarer i fremtiden. Artiklen står at læse på side 11 og er som resultat af en vis journalistisk galgenhumor placeret mellem på den ene side en

reklame for sundhedssko – og på den anden side dagens dødsannoncer.

Men placeringen er ganske relevant.

For problemet drejer sig om, hvad man gør for at undgå, at indsatsen mod farerne ved de anvendte konserveringsmidler blot fører til, at industrien indfører nye konserveringsmetoder, som myndighederne ikke i tide får kontrolleret og måske først for sent får sat en stopper for.

Med hensyn til radioaktiv bestråling burde sagen kunne afgøres meget hurtigt.

Der må helt principielt siges nej til en sådan konserveringsmetode. Det vil under ingen omstændigheder være forsvarligt at forsøge at fastsætte nogle grænseværdier for, hvornår en bestråling er farlig eller ufarlig.

Dertil kommer det forkastelige i at indføre nye usikkerhedsskabende teknologier, når hele arbejdet på levnedsmiddelområdet drejer sig om at gå den modsatte vej.

Af artiklen i Politiken fremgår det, at hverken FN-organisationerne FAO eller WHO eller for den sags skyld statens levnedsmiddelinstitut eller landbohøjskolen har principielle indvendinger imod radioaktiv konservering.

Derfor må miljøministeren tage stilling – og det bør ske nu, før der er konkrete kommercielle interesser, som kan presse miljøministeriet til en anden afgørelse end den, man finder rigtig.

Besvarelse (16/11 81):

Miljøministeren (Erik Holst):

De gældende regler om bestråling af levnedsmidler findes i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 413 af 31. oktober 1967 om behandling af levnedsmidler med ioniserende stråling. Bekendtgørelsen administreres af miljøministeriet.

Ifølge bekendtgørelsen må levnedsmidler ikke behandles med ioniserende stråling; dog kan miljøministeriet efter at have indhentet en erklæring fra sundhedsstyrelsen tillade, at nærmere angivne levnedsmidler bestråles på virksomheder, der er godkendt af miljøministeriet til formålet.

Indenrigsministeriet meddelte i 1970 en tilladelse til, at en virksomhed kunne bestråle kartofler for at hæmme spiring. Tilladelsen blev imidlertid ikke udnyttet, og der er ikke